

[Severin Hansen.]

fortrængt af andre. Jeg vil dog gerne tilføje, at med hensyn til denne fortrinsret er der naturligvis en del afvigelser indenfor de områder, hvor man har særlige vedtægtsbestemmelser.

De 38 m er nu ændret til 25 m, en bestemmelse, som man fra fiskernes side ser med stor glæde på. Som forholdene nu er, ligger det nemlig således, at man må kappes om at erhverve bundgarnsplads ved at komme først og anbringe sit garn, for så vidt det er under de 38 m. Denne ændring i loven betyder en vis betryggelse for fiskerne. Hensyntagen, kammeratskab og enighed har her gjort sig stærkt gældende, men desværre har også det modsatte været tilfældet og skabt strid fiskerne imellem. Udviklingen har jo medført, at der i de sidste 15 år er anskaffet i tusindvis af små bundgarn under 38 m til fangst af ål, skrubber, torsk o. s. v., og man imødekommer nu dem, der anskaffer de små garn, så de er nogenlunde sikre på, at de har en plads til deres redskaber.

I den samme paragraf findes også en bestemmelse, som ikke findes i den gamle lov, og hvorefter brugerens fortrinsret til at benytte bundgarnspladsen ved hans død bevares af hans hustru, indtil brugsretten for den afdøde bruger ville være udløbet. Hvis enken sælger garnet, kan køberen bevare fortrinsretten i samme periode, og denne regel er ganske naturlig, for det kan undertiden dreje sig om mange penge, og der er en vis risiko ved at købe et sådant garn, hvis man ikke er sikker på, at man har en plads dertil for et, to eller tre år ud i fremtiden.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger vedrørende § 7. Det er jo et meget aktuelt spørgsmål, og det har været aktuelt for fiskerne i mange, mange år. Det ville være naturligt, synes jeg, om der ikke fandtes særrettigheder og monopoler for lodsejere eller kystejere med hensyn til at drive ålefiskeri langs vore kyster. Det havde været rimeligere, om denne adgang til ålefiskeri i havet havde været fri for alle, og det ville være naturligt, om fiskerne havde samme ret til ålefiskeri som til alt andet fiskeri omkring Danmarks kyster.

En historisk udredning vedrørende ålegårdsretten fra enevældens dage til i dag hører ikke hjemme her, og jeg skal derfor

undlade at fremkomme med en sådan, men jeg vil dog bemærke, at der ved 1888-loven, omend ikke på nogen klar måde, blev givet de frie fiskere ret til at fiske med andre redskaber, når dette ikke skadede ålegårdsejerne. Principielt blev ålegårdsretten derved i virkeligheden indskrænket til en vis fortrinsret. Siden 1888 har mange forskellige kommissioner og udvalg indgående behandlet ålegårdsretsspørgsmålet uden at komme til noget virkeligt resultat. Man har egentlig aldrig, hverken ved fiskerilovene af 1907, 1917 eller 1931, nærmere kunnet definere, hvad der skal forstås ved en ålegård. I gamle dage vidste man, hvad det var, nemlig en ruse, som man tørskoet kunne gå ud at røgte. Efterhånden som udviklingen er skredet frem, har dette forandret sig helt, så at man i dag ikke rigtig ved, hvad der forstås ved en ålegård. I den nugældende lovs § 7 står der ganske vist, at ved en ålegård forstås en eller flere ruser udsat fra land, uden nogen nærmere angivelse. Jeg tror ikke, der i vore dage findes ret mange af de små ruser, der er tænkt på i § 7. De er afløst af mere moderne bundgarnslignende redskaber.

I de tilfælde ålegårdsejere ikke selv har udnyttet deres ret, men overladt den til fiskerne mod en afgift, er denne efterhånden blevet højere og højere, hvilket er ganske naturligt, sådan som ålefiskeriet har udviklet sig.

Jeg forstår så udmærket godt, at man ikke med et pennestrøg kan stryge ålegårdsretsbestemmelserne, fordi de hænger sammen med såvel prioritetsspørgsmål som skatteproblemer for ålegårdsejerne.

Nu ved jeg, at der er mange lodsejere, der aldrig har tænkt på at benytte deres ålegårdsret eller at udleje den. Men fiskerne har — man kan måske sige desværre — selv løbet ålegårdsejerne på dørene for at sikre sig ålegårdsretten ved at leje den for at kunne holde konkurrenterne ude og blive i stand til at drive fiskeriet i fred og ro. Trods dette tror jeg alligevel, at det overvejende flertal af danske fiskere ønsker ålegårdsretten ophævet, men et er at ønske det, noget andet er at gennemføre det.

I det nye lovforslags § 7 er klart og tydeligt defineret, hvad der forstås ved en åle-